

TORNAI JÓZSEF

A messiás

Egy-egy rövid cigarettaszünet
kapta a fegyvernyugvás nevet.

Ha meg kitört, ráfogták a háborúra,
hogy a vér a megtisztulás kora.

És ha harminc vagy száz évig
tartott az öldöklés, rombolás,

azt mondták: így akarta a messiás.

Lángja zöld szemednek

Hegyek közt lakásom,
te vagy a világom,
régi folyóvíznek
zúgását hallgatom.

Ha szólítanálak,
adnál édes választ,
minden szavad partján
könnyeim hullatnám.

Ékes egyetlenem,
védőm, veszedelmem,
karom a karodba
szívem virágozza.

Szeretném ruhádat,
bontani az ágyad.
Az erdők, a mezők
zengnének menyegzőt.

Lángja zöld szemednek
nem lesz már szelídebb,
de látásom lombján
csapkolódó orkán.

TORNAI JÓZSEF (1927) Budapest

Ugyanaz a film

Nem szeretnék magamban meghalni,
arra kérlek: szorítsd a kezem,
hogy a föld erői ne hatalmi
szóval döntsék el, meddig élet az életem.

Amíg te akarsz, addig éljek,
nem hagyhatlak itt durván egyedül.
Fejedben fortyognak a mérték,
mikor homlokom a párnán félre dűl.

Legszebb az volna, ha velem jönnél,
együtt, nincs ennél forróbb irgalom,
nem volna elevenebb semmi ennél:
karodban csüggni az utolsó uton.

Látod, megint reménykedek: micsoda remény!
Orfeusz és Euridiké legyőzi a mítoszt,
addig jutnak, míg a krétakori fény
azt mondja: végre itt az örökléti most.

Aszfodélosz ágyon látlak fátyolos szememmel,
ne hagyj itt, ne hagyj itt, könnyörgök, szívem,
a mi halálunk, nézd, gyümölcs-lázzal tölt el,
s úszunk-bukunk a páros tengeren.

Ne még, ne még, hagyj lélegezni, kozmosz,
mindig ott maradunk, hogy veszni soha
nem engedik az istenek, s ne sikoltozz,
mikor elizzok, mint oltáron a fa.

Nyitott tekintettel akarok elmenni,
látni arcod, és látva: a szerelem
pillanata a halálban visszamenti,
amire hiába vágytam, mező-mellemen

az alkonyattól vonakodó virágot.
Jaj, szorítsd, szorítsd magadhoz szirmaim.
Nincs más leckéje a kényszer búcsujának,
hogy a kezdet és vég ugyanaz a film.